



Sygn. akt I NKRS 42/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Aleksander Stępkowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania T.B. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z 23 września 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy z czterech stanowisk sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz.256, z udziałem A.B., A. T., P.W., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 maja 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 grudnia 2020 r. T.B. (dalej „skarżący”), na podstawie art. 44 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm. – dalej: u.KRS) zaskarżył w całości uchwałę Nr (...)/2020 z dnia 23 września 2020 roku w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy z czterech stanowisk sędziego sądu rejonowego w Sądzie

Rejonowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 256, (dalej: „uchwała”).

Uchwała stanowi drugą uchwałę w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 256.

Została ona wydana w związku z uchyleniem, wyrokiem z 27 maja 2020 r. w sprawie o sygn. akt I NO 152/19, punktu pierwszego w części, tj. co do A.B., A.T. i P.W. oraz w punkcie drugim w części, tj. co do T.B., uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2018 z 11 grudnia 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 256, którą Rada przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie czterech kandydatów do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W.

Odwołanie od uchwały nr (...)/2018 wniósł T.B., zaskarżając ją w części, to jest w punkcie 1. w zakresie powołania do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w W. A.B., A.T. i P.W. oraz w punkcie 2. w zakresie niepowołania jego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego. Pozostali kandydaci nieprzedstawieni z wnioskiem o powołanie nie złożyli odwołań, w związku z czym uchwała nr (...)/2018 z 11 grudnia 2018 r. jest w stosunku do nich prawomocna, jak również w stosunku do R.S., który nie był objęty zakresem zaskarżenia.

Sąd Najwyższy uchylając uchwałę nr (...)/2018 z 11 grudnia 2018 r. podzielił zarzut odwołującego, że uzasadnienie tamtej uchwały zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia, w konsekwencji – dokonanie kontroli jej legalności. Wskazał też, że uzasadnienie tamtej uchwały nie pozwalało na kontrolę postępowania KRS w aspekcie dochowania przez nią wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz że w uzasadnieniu tamtej uchwały brak było jednoznacznej informacji, jakie kryteria były decydujące przy dokonywaniu przez Radę oceny poszczególnych kandydatów.

Wnosząc odwołanie skarżący, na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o KRS

w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., zarzucił zaskarżonej uchwale niezgodność z prawem, w szczególności przez: (1) nie powiadomienie uczestnika o terminie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa zgodnie z art. 29 ust. 2 u.KRS; (2) zastosowanie niejednorodnych kryteriów oceny kontrkandydatów i skarżącego; zastosowanie wobec kandydatury skarżącego nierównych i dyskryminujących kryteriów dostępu do stanowisk sędziowskich w porównaniu do kontrkandydatów; wybiórczy wybór kryteriów oceny kandydatów; nie odniesienie się w ogóle do kryteriów oceny określonych w art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS.

Ponadto skarżący na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. zarzucił sporządzenie uzasadnienia uchwały, które nie poddaje się kontroli instancyjnej, w szczególności wobec niewskazania, dlaczego KRS zastosowała takie, a nie inne kryteria oceny, i czemu większą wagę przyznała określonym kryteriom oceny a nie innym.

Krajowa Rada Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie oraz uczestnik postępowania P.W. w przedłożonym stanowisku, wnieśli o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw, przedstawiając szereg argumentów na poparcie swoich stanowisk.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS w wyniku odwołania się uczestnika postępowania od uchwały KRS kontroli Sądu Najwyższego może zostać poddana zgodność uchwały z prawem, chyba że odrębne przepisy wyłączą jej zaskarżalność. Kontrola ta powiązana jest z wynikającym z art. 42 ust. 1 u.KRS obowiązkiem sporządzenia przez Radę uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. To właśnie uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby nieuprawnionej oceny merytorycznej kandydatów przez Sąd Najwyższy. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi

(racjonalnymi) kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Przy rozpatrywaniu tego środka zaskarżenia zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej, co wyraźnie stwierdza art. 44 ust. 3 u.KRS. Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od uchwały KRS w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Jednocześnie podstawy odwołania określa w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u.KRS stanowiący, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14; z 1 lipca 2019r., I NO 70/19). Rozwiązanie to służyć ma poszanowaniu równego prawa obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach (art. 60 Konstytucji RP).

Przewidziana w art. 44 u.KRS kompetencja kontrolna Sądu Najwyższego stanowi, inną niż sądowy wymiar sprawiedliwości, formę realizacji konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Jurysdykcja ta ma zabezpieczać jednostkę przed arbitralnością władzy (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.) zapewniając końcową kontrolę legalności jej działań (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Pomimo tego, że konkurs dotyczył czterech wolnych stanowisk, objęcie zaskarżeniem w rozpatrywanym przypadku całego pierwszego punktu uchwały nie może być uznane za pozbawione *gravamen*, ze względu na pozostałe do obsadzenia jedynie trzy wolne stanowiska sędziowskie w badanym konkursie.

2.Odnosząc się do podniesionych zarzutów, w pierwszej kolejności zauważyć należy, że skarżący formułując zarzuty w *petitum* skargi wskazał jako podstawę jej wniesienia „art. 44 ust. 1 ustawy o KRS w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.”, a następnie w treści *petitum* określił na czym miało polegać w jego opinii naruszenia przepisów, przywołując jedynie dwa konkretne przepisy do naruszenia których miało dojść.

Należy podkreślić, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem

konstrukcyjnym skargi kasacyjnej; uchybienia w zakresie tego wymagania nie podlegają naprawieniu i skutkują odrzuceniem skargi kasacyjnej a limine jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Dotyczy to przede wszystkim konieczności samego przytoczenia podstaw kasacyjnych, tj. wskazania naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, ale także uzasadnienia podstaw kasacyjnych przez wyjaśnienie, na czym naruszenie to – zdaniem skarżącego – polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Uzasadnienie to powinno być wyodrębnione w sposób redakcyjny i treściowy wśród pozostałych elementów skargi (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 sierpnia 2000 r., IV CKN 1181/00; z 29 stycznia 2016 r., IV CSK 525/15; z 12 czerwca 2020 r., I CSK 799/19).

Jak zaznacza się w literaturze, należy odróżnić samo formalne powołanie się przez skarżącego na jedną z podstaw kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. od wymagania przytoczenia tych podstaw. Realizacja tego wymagania polega na określeniu konkretnych przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, które zostały naruszone. Konieczne jest przy tym sprecyzowanie, do jakiego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego doszło i na czym ono polegało. Innymi słowy, podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 k.p.c. należy uściślić przez jej konkretyzację z punktu widzenia potrzeby zaskarżenia błędnego, w ocenie skarżącego, orzeczenia sądu (zob. T. Wiśniewski, objaśnienia do art. 398⁴, [w:] D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembrzuski, T. Wiśniewski, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367-505(39)*, Warszawa 2021, Lex el., pkt 7).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że spełnienie wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, przytoczyć – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy – naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega, oraz wykazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie Sądu

Najwyższego z 11 marca 1997 r., III CKN 13/97; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08).

Odpowiednie stosowanie tych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, do postępowania z odwołania od uchwały KRS musi uwzględniać istotę postępowania odwoławczego. Stąd w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykluczono możliwość stosowania przy kontroli zgodności z prawem uchwał Krajowej Rady Sądownictwa art. 398⁹ k.p.c., który dotyczy przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob.: wyroki Sądu Najwyższego: z 14 marca 2002 r., III KRS 1/02, z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20). Sąd Najwyższy zwracał też uwagę, że postępowanie w sprawie kontroli uchwał KRS nie ma tak sformalizowanego charakteru jak postępowanie kasacyjne, na co wskazuje m.in. to, że dla uzyskania uzasadnienia uchwały KRS nie jest konieczne złożenie wniosku przez uczestnika postępowania, gdyż Rada sporządza uzasadnienie z urzędu; nie ma przymusu adwokacko-radcowskiego; nie obowiązuje wymóg wskazania i uzasadnienia przesłanek przyjęcia odwołania do rozpoznania (takich jak istotne zagadnienie prawne czy rozbieżność w orzecznictwie) (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20).

Nie budzi natomiast wątpliwości, że odpowiednie stosowanie przepisów o skardze kasacyjnej do kontroli zgodności z prawem uchwał KRS wymaga, aby przytaczając podstawy odwołania skarżący wskazał konkretne przepisy, do naruszenia których w jego opinii doszło.

Skarżący wywiązał się z tego obowiązku jedynie przy formułowaniu dwóch zarzutów, tj. zarzutu niepowiadomienia uczestnika o terminie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa zgodnie z art. 29 ust. 2 u.KRS oraz zarzutu nieodniesienia się w uchwale do kryteriów oceny określonych w art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS, tj. opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

3. Zarzut naruszenia art. 29 ust. 2 u.KRS, z którego wynika, że uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, nie jest zasadny. Sam sposób informowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, nie jest określony w ustawie o KRS, natomiast zgodnie z § 11 Regulaminu Krajowej Rady

Sądownictwa, stanowiącym załącznik do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. (M.P. 2019, poz. 192), uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, przez zamieszczenie stosownej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Ten sposób informowania uczestników postępowania nie narusza art. 29 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12; z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12; z 13 marca 2019 r., I NO 52/18). Odkreślić jednocześnie należy, że zarzut Skarżącego jest zbudowany w oparciu o informacje z portalu „enominacje”, nie zaś w oparciu o dane z Biuletynu Informacji Publicznej, co nie pozwala uznać zarzutu jako relewantnego przy ocenie legalności procedowania KRS.

4. Nie zasługuje też na uwzględnienie zarzut nieodniesienia się w ogóle do kryteriów oceny określonych w art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS. Prawdą jest, że w treści uzasadnienia jedynie ogólnikowo wskazano, iż zespół opracowując listę rekomendowanych kandydatów uwzględnił opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (s. 5 uzasadnienia), a Rada w pełni podzieliła stanowisko zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa (s. 11 uzasadnienia), co istotnie nie stanowi wzorcowego sposobu kształtowania treści uzasadnienia w zakresie dotyczącym uwzględnienia opinii kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że zaskarżona uchwała stanowi już drugą uchwałę w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na łącznie cztery stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym (...) w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 256.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnione zostały okoliczności jej podjęcia, z odniesieniem do treści rozstrzygnięcia przyjętego uchwałą nr (...)/2018 z 11 grudnia 2018 r. oraz zamieszczono informację o jej zaskarżeniu przez tego samego skarżącego. W uzasadnieniu wskazano ponadto, że zespół odniósł się do wytycznych wyroku Sądu Najwyższego, uchylającego uchwałę nr (...)/2018 Krajowej Rady Sądownictwa z 11 grudnia 2018 r. W zaskarżonej uchwale wprost wyjaśniono, w przeciwieństwie do uchwały nr (...)/2018, że w przedmiotowym postępowaniu zastosowano kryterium doświadczenia zawodowego, poprzez

pryzmat długość doświadczenia zawodowego ogółem, długość doświadczenia zawodowego w stosowaniu prawa oraz różnorodność doświadczenia zawodowego oraz uwzględniając te kryteria dokonano porównania kandydatów (s. 11-12 uzasadnienia). Biorąc pod uwagę jednoznaczne wskazanie i omówienie poszczególnych kryteriów uznanych za priorytetowe przez Radę, do których w przedmiotowym postępowaniu nie zaliczono kryterium opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów, zamieszczona w uzasadnieniu informacja o uwzględnieniu przez Radę tych kryteriów, chociaż budzi istotny niedosyt, nie pozwala jednak stwierdzić, że doszło do naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS.

W uchwałach zapadających po ponownym rozpatrzeniu sprawy wynikającym z uchylenia pierwotnej uchwały przez Sąd Najwyższy, Rada powinna zawrzeć wszelkie wyjaśnienia dotyczące podjętego rozstrzygnięcia, w nie mniejszym zakresie niż w pierwotnym postępowaniu. Jednak biorąc pod uwagę fakt, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada wyraźnie odwołała się do uchwały nr (...)/2018, a – co istotne – zarówno poprzednia jak i przedmiotowa uchwała została zaskarżona przez jedną tylko i tę samą osobę, a zakres zaskarżenia poprzedniej uchwały przez skarżącego spowodował, że uchwała nr (...)/2018 stała się prawomocna wobec jednego ze wskazanych w niej kandydatów, nie pozwala całkowicie pominąć argumentacji zawartej w treści uchwały nr (...)/2018. Co więcej, fakt, że w treści zaskarżonej uchwały zawarte zostały jedynie ogólne wyjaśnienia dotyczące sposobu uwzględnienia opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów, nakazuje wręcz takie odwołanie się, bo nie sposób przyjąć, że pominięcie treści argumentacji tam zawartej oznacza odżegnanie się od niej, choć Rada powinna unikać pomijania tej argumentacji. Bez trudu można też przyjąć, że zarówno skarżącemu, jak i pozostałym uczestnikom postępowania znane jest stanowisko Rady przedstawione w uchwale nr (...)/2018, gdzie po przedstawieniu informacji o uzyskanym przez poszczególnych kandydatów poparciu, Rada poinformowała, że kryterium poparcia środowiska sędziowskiego nie miało w tym konkursie rozstrzygającego znaczenia. O ile w tamtej uchwale, wobec niewskazania w niej jednoznacznej informacji, jakie kryteria były decydujące przy dokonywaniu przez Radę oceny poszczególnych

kandydatów, stwierdzenie takie nie mogło być wystarczające, o tyle dla potrzeb zaskarżonej uchwały, zważywszy na usunięcie mankamentu wcześniejszej uchwały i jednoznaczne określenie w niej jakim kryteriom nadano przewodnie znaczenie w przedmiotowym postępowaniu, takie wyjaśnienie uznać można już za wystarczające.

5. W przypadku podniesionych przez skarżącego pozostałych zarzutów tj. zastosowania niejednorodnych kryteriów oceny kontrkandydatów i skarżącego, zastosowania wobec kandydatury skarżącego nierównych i dyskryminujących kryteriów dostępu do stanowisk sędziowskich w porównaniu do kontrkandydatów oraz wybiórczego wyboru kryteriów oceny kandydatów, zostały one sformułowane w sposób wadliwy. Skarżący nie wskazał w *petitum* konkretnych przepisów, do naruszenia których w jego opinii doszło. Jedynie w treści uzasadnienia, zarzucając niedopuszczalność przyjęcia przez Radę, że kryterium oceny kwalifikacji, nie ma znaczenia przeważającego, skarżący przywołał art. 35 ust. 2 u.KRS, podkreślając, iż wynika z niego, iż „przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów”. Zważywszy na mniejsze sformalizowanie postępowania w sprawie kontroli uchwał KRS w porównaniu do postępowanie kasacyjnego, przywołanie w treści uzasadnienia art. 35 ust 2 u.KRS pozwala odnieść się do tego zarzutu.

6. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że art. 35 ust. 2 u.KRS nie precyzuje pojęcia „ocena kwalifikacji kandydatów”. Jak się jednak zasadnie zaznacza, nie można utożsamiać owych kwalifikacji tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2014 r., III KRS 63/14;

z 17 lipca 2014 r., III KRS 16/14; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 90/15; z 17 marca 2016 r., III KRS 6/16).

Ocena kwalifikacji o której mowa w art. 35 ust. 2 u.KRS nie może być utożsamiona z „oceną kwalifikacyjną” sporządzaną przez sędziego wizytatora. Gdyby bowiem tak było, to w istocie nie KRS, ale osoba sporządzająca ocenę kwalifikacyjną (a nie ocenę kwalifikacji) mogłaby przesądzić o wynikach konkursu determinując wybór przez KRS określonego kandydata (np. dokonując wyróżniającej oceny kwalifikacyjnej). Taka interpretacja art. 35 ust. 2 u.KRS jest niedopuszczalna. To bowiem KRS po wszechstronnym rozważeniu sprawy m.in. na podstawie udostępnionej dokumentacji (art. 33 ust. 1 u.KRS) po dokonaniu oceny wszystkich zgłoszonych kandydatur podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego (art. 37 ust. 1 u.KRS). Sąd Najwyższy wyrażał już zresztą stanowisko, zgodnie z którym weryfikacja kwalifikacji kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19).

Skarżący dla poparcia swojego zarzutu przywołał fragment uzasadnienia, w którym stwierdza się, że „Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę oceny kwalifikacji i uznała, że wszyscy kandydaci uzyskali pozytywne opinie, a Pan T.B. uzyskał „wyróżniającą” ocenę kwalifikacji. Niemniej Rada uznała, że kryterium oceny kwalifikacji, nie ma znaczenia przeważającego, przy uwzględnieniu całokształtu materiału zgromadzonego w niniejszym postępowaniu konkursowym”, a następnie przywołując treść art. 35 ust. 2 *in principio* u.KRS, wskazał, że Rada miała obowiązek uwzględnić „dominujące znaczenie” oceny kwalifikacji kandydatów. Skarżący nie wziął jednak pod uwagę, iż kontekst w jakim zostało użyte przywołane sformułowanie, gdzie w kolejnych akapitach Rada odnosi się do poszczególnych kryteriów, w sposób jednoznaczny wskazuje, iż w przywołanym stwierdzeniu Rada odniosła się do „oceny kwalifikacyjnej” sporządzonej przez sędziego wizytatora, która to ocena jest tylko jednym z elementów wchodzącym w zakres ustawowego kryterium „oceny kwalifikacji”. Jak wynika z przytoczonego fragmentu, Rada uwzględniając pozostałą zgromadzoną dokumentację, uznała że

ocena kwalifikacyjna sporządzona przez sędziego wizytatora nie ma przeważającego znaczenia. Nie stanowi to zatem naruszenia art. 35 ust. 2 u.KRS.

7. Na marginesie można jedynie wskazać, że nawet gdyby zarzuty dotyczące nieprawidłowego zastosowania kryteriów oceny kandydatów zostały sformułowane w sposób prawidłowy, z przywołaniem konkretnego przepisu którego naruszenie skarżący zamierzał zarzucać, treść uzasadnienia nie pozwalałaby na ich uwzględnienie. Przypomnieć należy bowiem, że Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata i w sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji biorąc pod uwagę istotne ograniczenia właściwe dla kontroli legalności, jaką sprawuje nad uchwałami KRS (podobnie wyroki Sądu Najwyższego: z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). Podstawą odwołania nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Sąd Najwyższy nie może też dokonywać oceny powodów, dla których „te a nie inne kryteria wyboru miały charakter decydujący; w szczególności jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania” (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16; z 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 27/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 18/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19; z 15 maja 2019 r., I NO 21/19; z 17 maja 2019 r., I NO 11/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19). Dlatego podnoszony przez Skarżącego brak wskazania powodów przyjęcia takich, a nie innych kryteriów oceny kandydatów (k. 21) znajduje się poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego wyznaczonej przez kategorię legalności.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie też wskazywano, że „Wyłonienie tego kandydata, który zostanie przedstawiony do nominacji

sędziowskiej, nie ma cech bezpośredniej rywalizacji, porównywania każdego z każdym, ważenia cech kandydata przedstawionego i każdego z tych, którzy nie przeszli procedury ze skutkiem pozytywnym. Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz «najlepszych» ze wszystkich, bez eksponowania cech «gorszych» kandydatów” (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 września 2019 r., I NO 65/19; z 12 sierpnia 2014 r., III KRS 29/14; z 17 maja 2017 r., III KRS 8/17; z 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16).

W zaskarżonej uchwale Rada przedstawiła charakterystykę poszczególnych kandydatów, określiła kryteria oraz dokonała porównania kandydatów w świetle przyjętych kryteriów, uwzględniając zebrany materiał dowodowy, a zatem nie byłoby podstaw do uznania iż doszło do naruszenia przepisów.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z dyspozycją art. 44 ust. 3 u.KRS., postanowiono jak w sentencji.